

3

Kamer -1.13 was in de kelder van het politiebureau. De laatste jaren had deze ruimte dienst gedaan als, achtereenvolgens, een archief, overnachtingsruimte voor personeel dat nachtdienst had, fitnesslokaal en inmiddels was het een opslagplaats voor van alles en nog wat geworden. Met een paar aanpassingen zou het zelfs nog een schuilkelder kunnen worden, bedacht Frits, je kunt nooit weten in deze tijd...

Peter telde één klein raam waar wat zonnestralen doorheen kwamen. Vanaf de deur kon je het einde van de ruimte niet zien; dozen waren metershoog opgestapeld, stalen kasten tegen elkaar aangeschoven. Monica zag ergens nog een verdwaalde typemachine. 'Wat een bende', concludeerde ze. 'Hier is al tijden niemand geweest.'

Klaas en Peter probeerden wat ruimte te creëren door alle spullen of naar links, dan wel naar rechts te schuiven om daarmee een soort gangpad te creëren. De betonnen vloer werkte niet mee. Het enige resultaat was een schril geluid dat door merg en been ging. Beide heren gaven het voorlopig ook maar even op.

Frits nieste en verontschuldigde zich. 'Niks aan de hand, stofalergie.'

'We hebben geen wifi hier', was de eerste conclusie van Monica. Haar stem leek een combinatie van frustratie en verbazing tegelijk.

'Maar we hebben wel licht, voilà', bewees Peter. Dit juichmoment was echter van korte duur. Na een korte flits en wat geknetter, was het weer donker.

'Misschien dat het raam...?' probeerde Peter. Maar ook het raam zat muurvast. Bij wijze van tijdelijke oplossing gebruikte Frits de zaklamp van zijn mobiele telefoon.

'Oké, Monica, laten we even een lijstje maken van spullen die we nodig hebben. Begin maar bij jezelf en vergeet als eerste de verlichting niet.' Klaas leek weer in zijn element.

Het deel van het wensenlijstje voor Monica van Simone was klaar. 'Wat hebben jullie nog nodig?' vroeg Monica.

'Een goed koffiezetapparaat, uh, met goede koffie!' stelde Peter voor, 'en goede stoelen. Bureau's hebben we hier genoeg.'

'Laten we eerst maar eens kijken wat we binnen kunnen halen. Ik heb geen idee of er nog ergens budget voor is? Dat is Simone haar ding', beëindigde Klaas de inventarisatieronde.

'En, Frits, wat wil jij?' vroeg Monica.

'Alles wat bijdraagt aan een goede en harmonieuze werkplek', antwoordde Frits.

'En dat is?' was de reactie van Monica.

'Uh ja, weet ik veel? 'Een mijnwerkerslamp of, verzin het zelf', reageerde Frits wat opgefokt.

'Geef het lijstje maar aan Mare', verordonneerde Klaas en poogde daarmee weer wat rust in de kamer te krijgen. 'Dan kunnen we aan de slag!'

4

‘Goed, de verdwijning van Simon en Jiska van Ramen’, nam Peter het initiatief. ‘Wat zegt het dossier?’ waarbij hij zijn vingers, bij het woord “dossier”, als aanhalingstekens gebruikte. ‘Even kijken, veertien jaar oud, dus geboren in 1988.’

Voordat Klaas iets kon zeggen, had Monica al gereageerd, ‘Of 1987 hè, misschien moesten ze nog jarig worden, Peter? Maar goed, tweelingbroer en -zus zaten allebei op de Stedelijke scholengemeenschap hier in de stad. Jiska in 3 vwo en Simon deed 4 havo. Jiska deed aan hockey en Simon speelde basketbal.’ Monica bladerde verder en vervolgde. ‘Ah, zie je wel, geboren op 30 november 1987. Een uitgebreide vriendenkring, lees ik hier.’

‘Misschien ook door het werk van haar vader?’ deed Klaas een duif in het zakje. ‘Hij was wethouder voor een lokale partij en zij, zijn tweede vrouw, een voormalig model of fotomodel, dacht ik. Hij was toen al gescheiden.’

Peter en Monica keken elkaar verbaasd aan. Klaas grinnikte. ‘Ik heb niets met politiek maar aan het begin van deze eeuw waren er ideeën om deze gemeente het “Parijs van het Noorden” te laten worden. Het water moest terug in de stad. Van Ramen was één van de voorstanders van dit project en hij stond om de dag wel in de lokale krant met weer een ideetje of plannetje waar de burger niets aan had.’ Nu draafde Klaas met zijn enthousiasme erg door, en klonk zijn stem al cynischer, vond Monica.

‘Wie leven er nog?’ vroeg Frits.

‘Zodra ik wifi heb, laat ik het je weten’, antwoordde Monica gevat.